

LUDWIG VAN BEETHOVEN
Ágrip af ævisögu hans.

13.

10 blöð qto.

[Faint, mostly illegible text in Old Norse script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or a note.]

Ludwig van Beethoven

er skírður 17. des. 1770. í Bonn í Rýzka landi. Þá var síður, að skera börnin þegar daginn eftir að þau fæddust, og því er fæðingardagur hans almeint talinn 16. des.

Hann var, eins og nafnið bendir til, af hollensku kyni í karlegg. Afri hans, Ludwig van Beethoven, hafði flutt til Bonn árið 1732. Hann var raddmáður góður og vauð bæði kirkju söngvari og líkshússöngvari og lotu söngstjóri við hrið Rjófurstaus í Bonn, árið 1763. Aukreitis rak hann dálitla ómverglum, en djúf vauð síu atvinnu, áður en leuk, bæði honum og syni hans, því þona hans, Josepha Toll, hneigðist svo mjög til drygðleju, að hona vauð henni að lokum í Klaustru í Köln, til að fæða henni frá ömum.

Þessi löstur getur svo að erfðum til hins eina sonar þeirra tjóra, sem náði full-
vordins-aldri. Hann hét Jóhann; var hann söngmáður, sem faðir hans og söngstjóri við hriðina í Bonn, en vegna drygðleju skapar-ástríðu, vauð haimilislíf hans vandrada líf, svo, að hann missti embætti sítt að lokum. Það var sátt fyrir þeim unga son hans, Ludwig van Beethoven, að sjá fædur síum, sem hann unni svo mjög, oft víti sínu fjór, og oft svo illa á sig kominn, að meim urðu að bjarga honum á gófum bejarinu, ír höndum löjroglummar.

Sorg og sárin harnar hafa þannig ^{snemma} tekið sér bálfestu í þinni ungu sál. Beethoven og markað líf hans og lund þrið alvörummar martí, sem þau báru til hriðstu stundar.

Hann elstaði fædur síum mjög innilega, og var honum jafna ástríðu og góðra sonur, þó hann vori svo að drygðleddur; hann unbar bæsti hans, og mátti elski þessa honum hallmelt, enda er svo að sjá, að hann hafi verið honum all-litlu og m. a. lesið að erfðum frá honum — elski aðeins listhæfileikana — heldur og ósáðlyndi og ósályndi þá er fylgdi honum alla dgi.

Þóðir Beeth. var af láguu stjörnu; þinn hét Magdalena Keverich og gefið 19 ára göm-
ott herbergistjóri einum og vauð elti eftir hann 19 ára gömub. 1763 gefið þinn svo Jóhann van Beethoven. Meðal barna þeirra vauður hét aðeins gefið Karls og Jóhann, svo og Rudwigs, fónstáldsinu mikla.

Fylgi þetta óroglummar em, fátöktin, eyndin og óþyrpdin, og þá lítu elski leugi

á sér stöndu, ríktum eftir að afi Beeth. andadist, en hann hafði styrkt foreldra hans meðan hann naut við. Þeirturnar eftir hann eyddust fljótt, og þó fadur Beeth. reyndi að hafa ofan af fyrir sér og sinnum með hæmstu í forlist og með leiðhúsvinnu, drólika hann það eit, svo, að hinir mörgu og satelásonu minnar fengu lítið. Í öllum þeim hörmungum, sem á heimilinu höfdu, var Ludwig litli einn vonarstjarnan. Fadur hans varð þess brátt viss, að hann var undrabarn. En hann þótti ekki að leita í slíka undrastrængi sjálfur: Hanni stóki, og gat stóki, alid hann upp.

Hann byrjaði að kenna börnun hörmungum að leita: fíðlu og slaghorpu og, að þessu kunnstu með miklum dugnadi og hórku, svo óþyrniloga, að drengurinn var oft sötur og tekinn úr leikinu jafnaldra sinna, hvernig sem á stöð og stundum sást hann sitja grátandi fyrir framman slaghorpu og vera að ofa sig, með tárni á augnum, 5-6 ára gamalt barnið. Fadur hans vildi gera úr börnun undrabarn, eins og Mozart hafði verið og stormu áður hafði hornt til Þorm og sýnt þar list sína, enda virdist það hafa tekið, því árið 1778, 26. marg, auglýsir fadur hans, í einu Kólnarbladi, að sonur hans, 6 ára, stli virdingarfyllt, að bjóða folkli að hlusta á ymja slaghorpuhljómléika, enda hafi barnið þá mýlaga orðid þeirrar virdingar að rísta, að leita í slaghorpu fyrir alla hirdina í Þorm og hlóid lof kunnar fyrir. Til þess að gera frammi stöðu drengsins ein áhrifaméri, hóf fadur hans gerð hann ári yngri en hann var og þetta varð svo til þess, að Beeth. sjálfur taldi hangan aldur sinn þangað til hann varð 40 ára.

Hljómléikurinn varð þýðilogur og Beeth. félt með réttu nafni undrabarn.

Auk föður síns, hafði Beeth. ymja aðra kennara, t. d. söngvarann Tobias Pfeiffer, sem um tíma dvaldi í húsinu foreldra hans. Pfeiffer varð því drygkubróðingur hans, og vildi þá stundum til, að þeir komu seint heim að nóttu til og var þá drengurinn oft rífinn upp og soðinn úr rími sínu, dauðsyfi áður, með stífrunnari augnum, og láttum leika fyrir þá í hljóðfórð fram til neorguns, en þá hlóta Beethoven þessum kennara sínum, Pfeiffer, fyrir tilsogninu og veitti börnun mérni að segja fjárflyk sidar, en Pfeiffer fæurfti á því að halda.

Adal-Konungi Beeth., á orpél, voru línd-organleikararnir vander Eiden og Ott. Gottlieb Keefe. Áttum síðarnefndi kemdi honum trúfróði og lagsmúði, og var hann ágætur trúfróðingur, enda sagði Beeth. svo í bréfi til hans: „Verði ég einhverntíma mihill maður, þá eigid þér góðan þátt í því.“

Árið 1782, er Beeth. 11 ára, orðinn aðstodar-organisti hjá þessum manni (Keefe) við línd Hjótfurstaus. Tveim árum síðar er honum orðinn línd-organleikari. Þá er það, að hann leikur í hljóðfari með hinum há-Hjótfurstalaga söngvann, Hellen gamla, og sefur hann út af lagnum með undirleik sínum á organid, sem allt í einu hljóp út á óvanalaga og nýja fúrdu-stígu, undir höndnum þessa unga sveinis, sem gamli maðurinn varadi sig elsti á í sveipum, og batst Hjótfurstum undan „óleikum smilddar-tilþrifum“ framvegis, en hann og allir, sem iðstaddir voru og á hlýddu, voru þó undir um kostur yfir því, sem ljó í þessum unga sveini, og varnis svo hornid, að allir fundu, að sláur undrasveim átti frogan þeinnifóður stílid og hann fétla hann léta, en það var 1787, að hann létta frogar sjálfur, meistaranum heinnifroga, sem sjálfur hafði hertekid hug og hjóttu manna, sem undraðarn, 25 árum áður en átti nís aðeins 4 ár ólifid, þó elsti var nema kúmlaga frithugur.

Frogar gaf Beeth. verkefnið og hann notadi það svo meistaraalaga, að frogar varð for-vida og sagði: „Talið þid eftir þessum unga manni, hann mun einhverntíma láta í sér beru í veröld-ⁿⁱ“ Frogar gat elsti látid verda mihill úr návni Beeth. hjá sér, því hann var sotekinn midur í meistaruverki sítt „Don Juan“, og vand ni Beeth. að hverfa heim til áttaga sinna, að dómurbei sinna elotekidur móður og sorglegu heimiliskringumstodnum, enda varð hann nís, þó ungur var, 17 ára, að taka að sér uppeldi yngri bróðra sinna og standa stráum af þeim. En anditreynid og sorgin eftir hinu sáru móðurmíssi, varð til þess, að herta hann og gefa honum þá frelu, fát og tryggd í land, sem síðar eintrúdi allt hans líf.

God vildi honum nís til happs, að hann mun þessar mundir komast í kynni við Maximilian Franz, Hólmars Hjótfursta, yngsta son Maríu Teresíu, kvendkeisaranos alhanna, ágótan manna, listavinn og söngelskandi. Þu þetta leyfi varð hann einnig heimagaugur í

í húsi frá von Breuning í Borm og gerðist mjög samþýndur börnun heimar, sem voru lítið eitt yngri en hann og kærindi hann sumum þeirra að leika í hljóðföri. Þetta var meirindad fólk, gláðvott og elskandi sönglist. Samviðfarðagur Beeth. við það háfa vörð veid björtuustu sólstein ^{teletinnis} og dagarnar í skunninnöngum hans, enda hélt hann viðmáttu við það, til dauðadags. Frá þessum árum er og getid um einn vinn hans Waldstein greifa. Hann var frá Ovesturhúli, góður mædur og gáfadur; hann sá snemma hvað í Beeth. bjó, og rétti honum oft hjálparhönd, en ekki mátti Beeth. annað vita, en að síu hjálpaðri frá Kjöfurstanum, sem lauma-uppbót, annars hafi hann ekki þegid hjálpaða, því hann var snemma vandrómur fyrir sjálfstedi sínu.

Waldstein greifi sá um, að Beeth. komist til Vínarborgar, listaborgarinnar miklu, heimkynni þeirra Glieckes, Haydn og Mozarts, því hann þreifti góðan stöla, til að heflla efnd í meistaranum, enda sagði Waldstein einusinni við hann:

„Kérna, vinur minn, eru níu Rominn og með elju og ástundum minnu ókast
 anda Mozarts úr höndum Haydn, og í þessari vandrómum hann svo heppinn að
 komast árið 1792, fyrir tilstelli Maximilian Franz Kjöfursti og með styrki frá honum.

Mozart var þá nýdánur. Þápt ár var tíðid frá þeir Keisara-borgin við Dóna háfi fylgt til grafar, meistaranum mikla (Mozart), födur söngleikanna og litlu ljóðanna fögru, þegar annar meistari (Beeth.) heldur innreið sína í sönnu borg, til þess að lifa þarv og líka degja, meistari jafn mjall hrisum, en ferdur ólíkur, þringum of allönn og affi - fadur hljóðföra-sönglistar minnnaus.

Tinnans vogn, veidur að sleppa mörgum og núsitveidum atvillum úr afi kafla þessa manns, en geta stál þess, að í þessari borg vann Beeth. margt og niðid.

Skaplyndi hans var þannig, að hann var stóttlyndur og hr einlyndur, vandrómur og þó oft kaldromalögur; hugann hans og vilji var miklu sterkari, en almennu geisli, þó um niðilmenni sé að ræða. Hann var undra-lista mædur og átti þó ekki samlið með mörgum. Hann misstíldu hann og gottu þess etli, að sál hans var, annars odli, en annara manna; þeir gottu þess etli, að sál hans var ein og gudleif leiðfar, sonk

af hinnum ofan, til að lifa dyrd ~~hæð~~^{og} veldi stíparans á jörðu minni, í myrkri synda-
oflasta og að þessari sál fylgdu þrautis og fjóningar, enda segir Beeth. sjálfur:

„Vér erum allir stundlagir menn, með eilífum anda; ~~við~~^{við} erum, föðli til fjóninga,
en lofsé gudi, að leidim ^{gegnur} gegnum sorgirnar og fjóningannar, til eilífar ^{glæði} ~~leði~~“

Það var yndi Beeth. og ánægja, að ganga langan leidir út fyrir borgina og upp í sveiti,
með minnistóböðina í hendinni; er svo að sjá, sem hann hafi elst að náttúruheiti og
í hennar skauti, hafi frumtölin að mörgum listaverkum hans til orðid. Á göngum
hans, sást hann oft stauza allt í einu, standa graffyr um stund, sötum niður
í hugsanir sínar; gælt hann svo ymist þejandi óta raulandi áfram leidar sinnar.

Þessarar bog var hann svo allkunnur, að halla mátti, að hvert manns barn þekkti hann
á götum borgarinn, fátta hans og einkenni, síns og Apenninum Jó/Vrætes Fordum.

Hlífdarleysið við líkamann völd honum dyft. Árið 1795 kemur hann einhversjúsinni
heim til sín, þreyttur og ofar-heitur af langri göngu, flýgur upp öllum gluggum í her-
bergjum, klöðir sig því nozt úr hvern spjótt og setur við opna gluggana. Afléidningu og
þessu völd mögn ofþéling, enda missti hann úr það stélingarvitid, sem honnur
hlaut að vera sárast að missa: Hann missti heyrnina!

Þegar hann er orðinn svo heinsfróður meistari, að hver fjóðhofdinginn og hertinn í setur annars,
heyrir hann ná að heyrir hina miklu sönglist hans í hljóðfari, þá þóverrar heyrnin með ári
hverju, ~~á~~ eftir að hann er aðeins 25 ára gamall, og ofli nokkur ár er hann orðinn jafn-
heyrnarlaus og steiminn. Hvílelt bót! Guð þú að undra, þú elstur mæður verði forþryggim,
mannfölinu og ómannblendinn þetta völd lík, að vissu leyti, hlét stétti hans; en hann
lét elsti huggfallast: Hann hélt áfram, jafnvel í mörg ár, að hefja heimsinn, með sönglist
sinnu, ^{þó} eftir að hann var orðinn heyrnarlaus með öllu. 1801 strefar hann vini sínum:

„Beeth. þinn lifir mjög óþessónnu lífi, í baráttu við náttúruna og lífid, því viti skaltu, að
það, sem ég átti dyr metast, heyrnina minna, hún er mjög að þóveru. Ó, hová lífid verður mi
ónnurloft! Að verða að fara í mis við allt; þessu afiá minnum flughród fram hjá líða,
áin ^{þó} og fáir komid því til leidar, sem hófilitar minnir og list höfðu heitið mér; en í stál eltri

deila við skaparam, heldur gjörð allt, hvað ég get, til að nema djúð hans og vognandi,
því ég veit, að hann er að leida mig í gegnum lífið til gleðimara". Og um þetta leyfi sandi
hann sonótuna fögru, sem hann tilheitaði 16 ára gamalli stúlku, sem Guiliette Guioe i ardi hlyg.

Allt samtál mamma við hann, varð mi, eysfrá þessu, að vera störfuð og sjálfur hafði hann
minnisbót sína, sem hann skrifaði allt í, eða lét vin sinn, ^{og þá ón} Schindler skrifa

Beeth. kvartist aldrei, en líf hans var þó ávungríð og ástarmálum. Í þeim efnum varð
hann oft fyrir afar miklum vonbrigðum, sérstaklega þegar, á tíu hans ódauðlega "var frá h. k. k. k.
Hann hélt oft hús og heimili og var það iðdráttarsamt: Skipti síjellu um hjó og veruðaði,
og um fjármál var honum ósýnt nið, eins og telt er um listamann. Stundum kom hann
heim, dauðþreyttur og línum, eftir langþrygðum erfiðum, flýgði sér í logu bálkum og
sofandi í gona frakkannu sínum (svartan frakka átti hann etki til) og soaf svo fram á
næsta dög. Þó vinnumennur etludu að fara honum mat, gátu þeir það etki, því hann
aflosti djúnum og auzati etki, svo þegar hann vaknadi og var tekinn til vinnu, vannði
hann máttel eftir því, að hann hafði etki smáttad mat í 2 dögum eða meira og lét svo,
í hugsmarleysi, ríði sína létta í vinnu komu-grajjunum. Líf þessu varð svo oft
öfndur og þó stultu í burtu; varð hann þá sjálfur að fara til kunningja sína og
spyrja þá, hve nið af braudi eða öðrum mat hann þyrfti að kaupa, o.s. fró.

Beeth. var barnlaus, en hann fékk þó barn að amast: Karl bróðir hans var dáiinn og
hafði á dáiardögum bedid hann að amast ni sína barnid sitt, að sér látum. Það
var drengur, 7-8 ára að aldri, er Karl hét, og varð hann Beeth. enginn kappafengur.

Beeth. hafði mestu óbrét á móður drengsins, því hún var laustát og drygkjeld og etki síð
þess vagna, vildi hann segna að bjarga barninu, midan áhrifum komar og yfirráðum. Hann
elstadi barnid svo heitt, að hann mátti aldrei af því sjá, en móðir þess lét etki látum
að ná því frá honum og loka leuti í málafertum út úr því nulli þessu; samt hét Beeth.
drengurinn (sambv. dómur 1820) og ót hann upp, sem bozi fadir, en drengurinn létist móður
sinnu og nið í fjó, sem midur fjó: hann varð stemma hneigdur fyrir vin og spíl og komið
Beeth. oft í mestu vandradi hans vagna, sem endludu með því, að loguoglan varð að fola í

Samnaua, þegar stílkert vauð við hátíð og hreif dröngum úr höndum hans og hafi hann í heyrjónustu. Þetta var Beeth. þungri hann en öðfó lýst, því hóttað til fjáringu við fóstur barnið, var oddin að dótta-ástríðu, þen þjáði hann og kvæði, á stríðu, sem hann þinni elti með aðfara. Það var einu og það vori einhver kvænlog mótustilfjning, sem þomim var fram í seli hans, svo ein þemiloga óvanaleg hjá afbragðs Karlmanni. Hve mikill var þjáningur Beeth. hefir lídið um þessar mundir, má sjá af bröfnum hans og viðróvurheftunum, sem áður er getið: Við samlestur þessara hefta, sést bozt, hvílikar heljar-kvalir þetta stórmenni, í líst og tilfjningum, leid út af barninu sínu.

Ofan í þetta botlið svo sjúkdomur, vorið 1825.

Hanvís 1825 voru stórum mikillan - óvanalega mikillan - milli þeirra fósturfaðganna. Spála-
 mennska, slaugur, fjárþekktir og fylgiteikurinn: ^{Korn ni í gupsyn. Þess-} ~~þýginn~~; allt þetta ~~Kallar-unglinginn~~ affur
 ingin stórk. Afleiðingin: Stórk frá heimilinu. Astin Kallar-unglinginn affur, en góðid þessu -
 belis hann svo, að hann lofa tekur til þess óyndis-úrroðis, að reyna að þröngfara einu lífi, sem
 var þó til kvælar. Hann fer að heimann með hvar stömunuþysson, mistheppnast tilföstud
 við sjálfan sig, og er lofs, eftir langa leit, fundum með hófudsári. Þú getu vori hver áhrif
 tilroði þetta hafði í Beeth. og hve mikillan sorgar það allri honnum þó eigi drogi beint til bana.

Sárid þessi fundu fljótt og varinn á kvæði, að Karl steyldi ganga í heyrjónustu jofustjótt sem
 hann vori öðrum heill sára sínu, enda hafði lögreglan sleppt hann með því stílkerti, að
 hann yði elti degi langur í Vín, eftir að honnum vori botnað. Þá er það, að Beeth. fer með
 hann til vistar upp í sveit um stund, til Jóhannus bóður síns, þótt honnum vori regndar nauð-
 ugt að þiggja heimboð af honnum, því hann hafði einnig hina mestu óbeit á konu hans, sem
 hinni mótstórnunni. Hann var þar me um tíð, við fremur ^{leðlogan} þessum aðbúnað, í hálfstólum
 húsakynnum og tótt að konnu sjúkileika. Þigsett ósann komulag við mótstórn hans og síðustu
 rínuma milli þeirra bróðra, vauð til þess, að Beeth. varull af stóð þaðan, þó latinn vori og helk
 beina leid til Vínar, í Kuldavöðri og lélegum vagni. Þungad konninn, í árslok 1826, lajdið hann
 stórk ríunfastur, í lungnabólgu og síðari vafus sýki og lá í því vör 3 mánuði, þar til dandinn
 gerdi enda í þjáningum hans.

Í barnalögnum gat elski verið um nemo vinnu að hafa, en sér til affreyingar bláðadi
hann stundum í verkum Händels, og þau hafði hann fengið að gjöf frá Lundúna borg.

Vafur syki var barnam einid og brátt kom að því, að stínga væri í hönnu. Þegar vatnið tók að
koma úr sárinu, létti hann í glettri, lóluinu, við Neóses, sem slegið hafði með staf sínum í
eja sigið og huggað sig und það, að það sé elilett betra, að vatnið kenni úr höndum en þessumum".

Stemma í barnalögnum um hönnu hefa komið til hugar, að þessi söth mundi leida hann til
bana. 3. janúar 1827. gerir hann að nýju erfðastéru sína og afleiðdi Karl, bróðurson sinn
að öllu sínu, þrátt fyrir það þó hann væri þá svo þungur í fótum, að Þóth. hafði nú
elstert frá handbótt fyrir lögum Kostnaðinum, nema spariþeningana frá fjórhöfðingja-
samkomunni í Vík, sem hann ekkari fóstursyninum, og mátti því elski sverta.

Í vandabodnum sínum snýr hann sér þá til félharmónistrafélagsins í London, og
fór frá því 1000 gyllini (um 1800 kr.) upp í Kostnað við himn fyrir hugará Rindúna-
hljómsleik, en hann hafði háðigt í að taka að sér að halda. Það var síðasta gleði hans
í þessu lífi og væri hann svo inniloga gladdur og stöðlótur fyrir þessa drengilög
hjálp, að hann sendi Englendingum hjartnaut og fagur þakkað bréf, en hann sjálfur
stílaði, þó veikur væri. En við gæðstöringun þessa, opnadið sárid, eftir ástungum
og gæri aldrei eftir það. Kvalinnir eru með degi hverjum, dauðinu nálgaðist
höndum fótum, en hann tók þessa öllu, eins og Schindler segir, með sam-
fóturatesisteri ^{væðlu} ~~roseum~~ og damafáru hó.

Þann 24. d. marzmán. lét hann einu sinni árooti í erfðastéru sína, til hago-
numa fyrir fósturson sinn og sama dag fíggu hann prestfjónustu og þakkað
prestinum fyrir þá hugvottum, sem hann hófi veitt sér. En fremur nimmir
hann Schindler á bréfið til Lundúna borgar og biður gúð að blessa þá, sem
höfðu hjálpað honum. Stömmu síðar byrjar helstíðid og má hann nú eigi
leugur mál. Höpsum samau kemur föllt 24. og 25. marz að kvalatíð hans, til að sjó hann
í síðasta einni.

Þann 26. d. marzmán. stauzar allt í einu lítil klukka í herbergi hans;

Klukkann var vinnarjöf og hafði það orð á henni lofid, að hún stanz aði á-
 velt þá er óveður var í nán d. En þá voru viðstaddir, aðrir en mágkonan hans
 og fönskaldid Hüttenbrenner, sem þar hafði sér fénd til sínar, til þess að sjá í
 síðasta sinni elstæðan eldri föður. Söndur og aðrir vinnu hans voru farnir
 út í Kirkjugarð, til að velja logreiðs. Á um 5. stund stóllur óveðrið í, þrumu-
 umar deyja, höglid odin úr loftinu og er sem himinninn stli niður að þessu.
 Allt í einu kemur eldingin, svo sterk, að herbergid er sem í einu logu. Hinn dey-
 andi mætur opnar augun, réttir upp höggi höndina og starir um stund, með al-
 varlegu og agilegu yfirbragði, upp í loftid. En brátt fellur höndin máttvau-
 niðurn á bæðin, augun hálf-lokasta- og lífid er höfð!

Hüttenbrenner veitir honum nálgjarnar.

Jarda föru fór fram í sólbjörtum vordegi. Á um 20 þús. manna fylgdu
 meistaranum til grafar. Helstu sönglidstjórar bojarinnar báru bör-
 dúbinn (líðkladid), en rit höfundar og fönskistomanu blysin. Staldid Grill-
 parzer taladi við grafina. Allt stöðingin var afar mikil, enda átti þá þú
 í bak að sjá þeim manni, sem var „Generalen þeirra mæsibantanna“, einn
 og kona ein komst að orði við þetta heligföri.

Tveir minnis vardar höfu þessum manni reistir veid: Anna's föðra-
 bog hans, Þorm, árið 1845, með meginis fyrir fé það, sem smillingurinn
 mikli, Franz Heitz lét af hendi eðlita í því steyni; en hún í Kjóborg
 Beethovens, þú; en fegurður og varanlegur er og veður sá minnis-
 vardinn, sem hann hefir sjálfur reist sé, með fönskum sínum í
 boja'stum allra þeirra, en fönskist umma.

En þad er um þessa sönotu að segja

Hjálða marcin söngelstær manni - einnig hét á laudi - hafa séð eða eiga jafuvel mynd eina, sem heitir „Beethovan. heitur fyrir blinda stúlkunni“. En svo stóð í þessu, að hann heimsótti þessa stúlkunni einhverju sinni stafa tunglsteinsgeistanna inn um gluggann og veður hann þá svo hrifinn af fegund þeirri að hann fer að tala um, hversu fagnir þeir séu, en stúlkun segir: „Eg sé þá eldri, því ég er blind“
 „Eg skal þú spila þú fyrir þig“, segir Beethovan og því ^{var} þad að hann samskið þessa sönotu og til eintráði blindu stúlkunni

Viðá hét á laudi má sjá mynd eina, sem hangir v. t. v. í stofuvegnum. En svo stendur í þessari mynd, að Beeth. heimsótti stúlkun eina síðla dag á fagnaðs vestrar kvöldi og í gláða tunglshjosi. Þau sitja inni í stofu og eru að tala saman. Veður Beethovan þá svo hrifinn af fegund tunglsteinsgeistanna sem stafa inn um gluggann, að hann fer að tala um þad við stúlkunni, hversu fagnir þeir séu.

„Já, en ég sé þá eldri.“ segir stúlkun, „því ég er blind.“

„Eg skal þú spila þú fyrir þig“, segir Beethovan og fór hann þá til að semja þessa heimsfagna tunglsteins sönotu og til eintráði hana blindu stúlkunni.